

Demokratik Deliler Devleti 36

– Ömer Faruk · 08 Aralık 2016

-Tarihte birçok devleti akıllılar kurdular; deliler de yıktılar.

-Delilerin kurduğu bu devleti, deliler yıkar mı?

**

Tabanca bulunan elimi yukarı kaldırdım. Namluyu tam kafası hizasına getirdim. Elim hafiften titriyordu, ama o kadar önemli sayılmazdı. Yani bu titreme tetiği çekmeme engel değildi. Bir an tetiği çekmekten vazgeçer gibi oldum, sonra tekrar kendime cesaret telkin ederek işi bitirmeye karar verdim. “Haydi ne duruyorsun! Korkma! Çek şu tetiği?” diyordum içimden. Çekecektim. Gözlerimi kapatıp çekecektim... Gözlerimi kapattım, birden İmparator'un gövdesi üzerime devrildi. Kendimi geri atarak kurtulmaya çalıştıysam da kocaman gövdesi omuzuma çarpıp yere düştü. Şaşkın şaşkın yerdeki adama bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Tetiği ne zaman çektiğimi, nasıl çektiğimi hiç hatırlamıyorum. Ama adam yerde yattığına göre demek ki tetiği çekmişim. Şaşkınlığım biraz daha sürdü, sonra eğilip bir kere daha yerdeki adama baktım. Yaşiyor mu, ölmüş mü? En ufak bir canlılık belirtisi göremedim. Sirtüstü, bir ayağı kıvrılmış bir şekilde yatıyor, kafasından kanlar akıyordu. Giysileri kan içinde kalmıştı, hatta kan pantolonuna kadar ulaşmıştı.

Dondum kaldım. Dakikalarca öyle bekledim.

Acaba öldü mü? Merak içindeydim. Öğrenmeliydim. Bunun için üzerine eğilip elini tuttum. Nabzını dinledim. Atmıyordu. Nefes alıp almadığını kontrol ettim. Solunumu da durmuştu. Yüzüne baktım, kan yüzünden henüz çekilmemişti, rüyada gördüğüm gibi suratı, gene pis pis sırıtıyordu. Ya dirilirse? İşte o zaman bittim ben! Rüyam gerçek olur ve bu alçak beni kesin öldürür; hem de işkence yaparak...

Bir sandalyeye oturup hiçbir şey düşünmeden bir müddet öyle bekledim. Sık sık nefes alıyordum ve kalbim dışarı fırlayacakmış gibi atıyordu. Tabanca hâlâ elimde duruyordu. Suç aletimi cebime koymayı akıl ettim. Küçük olduğu için cebe kolayca sığıyordu. Şu küçükük tabanca dev gibi adamı, İmparator'u yere sermişti...

Sakinleşince bundan sonra ne yapacağıma karar vermem gerektiğini düşündüm. Aklıma ilk gelen çare, buradan kaçmak oldu. “Nereye, nasıl” sorularını sorduğumda bunun imkansız olduğunu gördüm. Dışarı çıksam orada bombalar patlıyor, kurşunlar atılıyor. Bu şiddetli savaşın içinden geçip nasıl kaçacaktım? Bir kurşun ya da bir bomba işimi bitiriverirdi.

Bu risklere rağmen İmparator'un odasından çıkmaya, bir fırsatını bulursam kaçmaya karar verdim.

İmparator'un öldüğü anlaşılırsa/duyulursa bunu benim yaptığımı kim nereden bilecekti? Silah konusunda beceriksizliği bilinen Kargacı, İmparator'u öldüremezdi ki... Zaten 3D'nin tek milli kahramanının Devlet Başkanı'nı öldürdüğüne de kimse inanmazdı.

Burada durduğum her an beni daha zor bir duruma sokuyordu. İmparator'un yerde yatan cesedinin açık gözleri sanki sürekli beni izliyor gibiydi. Ya ölmediyse, ya ayağa kalkarsa? Saçma ama bu ihtimal devamlı aklıma geliyordu. Evet, bir an önce bu odadan ayrılmalıydım...

Odanın kapısını, çıkarken hafifçe çekerek kapattım. Uzun koridor boyunca yürüdüm. Giriş kısmına

gelince durmak zorunda kaldım. Çünkü yerde yaralanmış güvenlik elemanları vardı. Tam dört kişi. Dışarıda yaralanıp içeriye getirilip öylece bırakılmışlar. Tedavi eden filan yok. Kim tedavi edecek ki? Burada ne bir doktor, ne bir hemşire, hatta ne de bir hastabakıcı var! Yaralıların hepsi acı içinde kıvranıyorlar.

Yaralılardan akan kanlar, bütün giriş bölümünü kaplamış, kan kokusu her tarafı sarmış. Koku beni rahatsız etti, içimden kusmak geldiye de kusamadım. Yer kan nedeniyle kayganlaşmış. Dikkatli basmak ve yürümek gerekiyor.

Adamlardan birinin yarası dizinden. Kurşun diz kapağını parçalamış. Eliyle o bölgeyi sıkıp, kanı durdurmaya ve acısını azaltmaya çalışıyor. Tabii kan durmuyor, acı azalmıyor...Acı acı inliyor, inliyor... Diğeri karnından yaralı. Oturmuş vaziyette, belini eğmiş karnını tutuyor. Karnındaki elinin parmakları arasından kan sızıyor. Acısı fazla, ama sesi çıkmıyor; dişlerini sıkmış, gözleri yardım edecek birilerini arıyor.

Duvara sırtını dayayıp oturan adamın altı kan içinde. Ancak yarası altta değil sağ omuzunun biraz altında. O da inliyor, acı çığlıklar atıyor. Bazen de sol eliyle yere vuruyor. Bu vuruşlar yarasının acısını arttırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Tam kapının ağzında yüzükoyun yatan bir yaralı daha var. Yattığı yerin her tarafı kan dolu, bu kanların bir kısmı ona bir kısmı da diğer yaralılara ait. Bu adam bir şey konuşuyor gibi, ama ne dediği anlaşılıyor. Biri kapıdan girmek istese bu yaralı yüzünden ya giremez ya da çok zor girer. Onu oradan çekmek lazım, ama kapıya yaklaşmak da oldukça tehlikeli. Yerde sürünerek ona yaklaştırmaya çalışıyorum. Korku filan duymuyorum artık. Dikkatliyim. Yaralıya ulaşmam birkaç dakika sürüyor, çünkü çok yavaş hareket edebiliyorum. Elimle kuvvet alıp sürünmeye çalışıyorum ama ellerim kandan kaydığı için çok zorlanıyorum.

Sonunda adama ulaştım. İşin asıl zor kısmı şimdi. Ayağından çekiyorum. Çekiyorum... Biraz dinlenip tekrar var güücümle çekiyorum. Ve nihayet onu, duvar kenarındaki yaralının yanına kadar sürükleyebildim. Orada adamı sırtüstü çeviriyorum. Gözlerinden, -onca acı çekmesine rağmen- bana minnetle baktığını anlıyorum. Konuşmak istiyor, bir şeyler anlatmak istiyor fakat sadece boğazından bir hırıltı çıkıyor. Durumu çok çok kötü. Dört-beş yerinden yaralanmış. Neresine baksan kan akıyor. Sağ elini biraz havaya kaldırınca elinin sıkılı olduğunu gördüm. Bana bir şey vermek istediğini zannettim. Elini tuttum, açtım. Küçük bir taş parçası çıktı. Bu taşı öyle sıkılmış ki taş elini kanatmış. Yanılmışım. Bana verceği bir şey yoktu elinde. Belki de elini tutmamı istiyordu. Öyle yaptım. Göğsü körük gibi şişip şişip iniyordu. Hırıltıları giderek sıklaştı, göğsü son bir defa daha körük gibi şişince hırıltıları da bitti. İki gözü de açık ölmüştü.

Etraf cam kırığı ve mermi kovana doluydu. Her tarafta kurşun izi vardı. Girişteki kapıda yüzlerce mermi deliği vardı. Etrafta yaralılardan başka insan olmadığını düşünürken görevlilerin oturduğu bankonun arkasından iki tane güvenlik elemanı kafalarını uzattılar. Galiba bu kadar süredir benim burada olduğumu fark etmemişler. Korkudan saklandıkları yerden, kafalarını çıkarmalarının nedeni, belki de o sırada biraz azalmış olan silah sesleriydi. Daha uygun sığınacak, saklanacak bir yer bulmak istemiş olabilirlerdi. Beni görünce önce şaşırıyorlar, sonra öfkeyle bağırıyor biri:

-Kargacı, sen burada ne arıyorsun? Senin görev yerin Başkanın yanı değil miydi? Neden Başkanı bırakıp

da geldin?

Bunlara İmparator'un öldüğünü söylemeyecektim. Kararım buydu. Buna rağmen nasıl oldu bilmem, ağzımdan:

-İmparator öldü, sözleri çıkıverdi.

Adamlar önce inanmadılar. Yüzüme hayret ve aşağılama karışımı bir bakış attılar. Saklandıkları yerden sürünerek çıkıp İmparator'un odasına gittiler. Geri geldiklerinde yüzlerinde rahatlamış insanlara özgü bir ifade vardı.

-Doğru söylemişsin Kargacı. Haberi Bakanlar'a da verelim, deyip Bakanların bulunduğu odaya doğru yürüdüler. Ben de peşlerinden gittim. Ama odaya girmeyip dışarıda bekledim. Haberi duyan Bakanların hepsi birden dışarı fırladılar ve gidip İmparator'un öldüğünü kendi gözleriyle gördüler.

Savunma Bakanı, haberi getiren güvenlikçilere:

-Arkadaşlarınıza Başkanın şehit olduğu haberini verin, ateşi kessinler, dedi.

Haber kısa sürede savaştan tüm personele ulaştırıldı ve hemen ateş kesildi. Karşı taraf belki bu aniden ateş kesmeye şaşırды, bunun bir tuzak olabileceğini düşündü. Elinde megafonla Savunma Bakanı karşı tarafa İmparator'un öldüğünü, teslim olacaklarını, ateş etmemelerini söyleyince onlardan,

-Ellerinizi havaya kaldırarak saraydan, diğer binalardan ve siperlerden dışarı çıkın. Size ateş edilmeyecektir. Cevabı geldi.

İmparator gitti, savaş bitti. Ve tabii Demokratik Deliler Devleti de yıkılmış oldu.

Bundan sonra 3D, dünyadaki en kısa ömürlü devletlerden biri olarak tarihin tozlu sayfalarındaki yerini alacaktı. Çünkü 3D, tam 39 gün yaşayabilmişti...

Sosyoloji biliminin öncüsü ve habercisi olarak kabul edilen İbn-i Haldun'a göre, devletler de tıpkı insanlar gibi doğar, büyür, yaşlanır ve ölür. Bizim devletimiz de doğdu ama maalesef büyüyemeden ve yaşlanamadan öldü.

Az sonra, bahçe gazeteci ve televizyoncularla doldu. Hatta bunların bir kısmı sarayın içine bile girdi. Saraya giren gazeteci ve televizyoncuların hepsi benim fotoğrafımı çekip görüntümü kaydetti. Çünkü benim halim gerçekten görülmeye değerdi. Basın mensupları o nedenle bu görüntüyü kaçırmak istemezlerdi. Elim yüzüm, üstüm başım kan içindeydi. Bir mezbahada kesim işi yapan görevlilerden bile daha çok kana bulanmıştım.

Benimle işi biten basın mensupları, İmparator'un odasını aramaya başladılar. Kapıları tek tek açıp bakıyorlardı. Polis onlara engel olmaya çalışıyordu, ama başaramıyordu. Polis bir-ikisinin önünü kesip durduruyor, fakat yedi-sekiz tanesi birden diğer odalara yöneliyorlardı. Polis baktı ki olmayacak, basın mensuplarını kendi haline bıraktı. Bu karambolden yararlanıp ben de kendimi bahçeye attım. Ben sanıyordum ki polis gelince ilk iş olarak beni ve diğerlerini kelepçeleyip tutuklayacak. Oysa ben kimsenin umurunda değildim. Belki ya benim kim olduğumu bilmediklerinden ya da görüntüm nedeniyle beni de yaralı zannettikleri için ilişmiyorlardı. Acaba diğerlerini tutukladılar mı? Haberim yok. Bahçe ceset ve yaralı dolu. Yaralılar her gördüklerinden yardım istiyorlarsa da karşılık göremiyorlardı. Benden de yardım istediler. Hangi birine yardım edeyim ki...

Kan kokusu barut kokusuna karışmış. Yerler; insan yaralı ve ölülerinden başka kuş ölüleriyle de dolu. Bir tane de ölmüş kedi gördüm. Bu hayvanların ne günahı vardı? Onlar savaşmıyorlardı ki öldürülsünler...

Binaların bazıları harabeye dönmüş, kırılmadık cam hemen hemen hiç kalmamış. Kapılar parçalanmış, uçmuş... Duvarlar delik deşik.
Kırılmış ağaç dalları oraya buraya savrulmuş. Birçok yerde insan parçaları var; korkarak bakıyorum...
Daha var ama devam edemeyeceğim.
Büyük demir kapının olduğu tarafa doğru götürüyor ayaklarım beni. Kapının önünde üç tane güvenlik görevlisi cesedi var. Yerlerde gene çok sayıda mermi kovanları.
(Gelecek bölümde roman bitiyor....)